

СТИВЪН КИНГ ТОМИ

Превод от английски: Павел Боянов, 2016

chitanka.info

Има една поговорка: „Щом си спомняш шейсетте, значи не си живял през тях“. Пълна дивотия, но не чак толкова. Името му не беше Томи и не той умря, но иначе такава беше времето, когато всички си мислехме, че ще живеем вечно и ще променим света.

Томи умря през 1969.

Той беше хипи с левкемия.

Адски тъпо.

След погребението дойде ред на приема в Нюман Център.

Така го наричаха неговите: прием.

Приятелят ми Фил рече: „Прием не се ли прави след сватба, ебати?“.

Всички копелета отидохме на приема.

Дарил беше с пелерината си.

Имаше сандвичи и гроздов сок в картонени чашки.

Приятелят ми Фил се стъписа: „Каква е тая гроздова бълвоч?“.

„Марка «За-Рекс» е — викам му. — Знам я от ММЗ.“

„Т’ва пък к’во е?“ — попита Фил.

„Методистка младежка задруга — пояснявам. —

Десет години членувах в нея, а един път залепих на фланелената дъска Ной с Ноевия ковчег.“

„Да ти еба Ноевия ковчег — вика Фил. —

Да еба и животните, дето са се качили на него.“

Фил: млад мъж с твърда позиция.

След приема родителите на Томи се прибраха у тях си.

Предполагам, че са пролели ведра от сълзи.

Копелетата отидохме на Норт Мейн 110.
Надухмe стереото. Намерих едни плочи на
„Грейтфул Дед“.

Мразех я тая група. За Джери Гарсия казвах:
„Ще се благодаря, когато пукне!“^[1]

(А то какво излезе — домъчня ми.)
От мен да мине, Томи ги харесваше.
(Както и Кени Роджърс, Господи помилуй!)
Пушихме трева в хартийки „Зиг-Заг“ —
френско качество, френски шик!
Пушихме „Уинстън“ и „Пал Мал“.
Пихме бира и ядохме бъркани яйца.

Спомняхме си за Томи.
Беше шумно и весело.
А когато се пръкнаха от клуб „Уайлд-Стайн“^[2] —
и осмината, в пълен състав, — ние ги пуснахме,
понеже Томи беше обратен и понякога носеше
пелерината на Дарил.

Спотихме се около мнението, че родителите му го
изкараха божя кравичка.

Томи написа какво желае и те общо взето се
съобразиха.

Беше шик издокаран, докато лежеше в новия си
тесен апартамент.

Носеше сините си клоширани джинси и любимата
си тениска.

(Мелиса Голямата Копелдачка измисли десена
шарен.)

Не знам какво стана с нея.

Както я имаше, така се и изгуби.

Изчезна като ланския сняг — стопи се.

Мейн Стрийт в Ороно бе толкова мокра и блестяща

—

до болка заслепяваше очите.

Същата зима „Лемън Пайпърс“ изпяха „Зелена тамбурина“.

Косата му бе измита с шампоан. Стигаше до раменете му.

Беше чиста — да видиш ти!

Обзалагам се, че някой от погребалното бюро я е измил.

Томи беше с лентата си за чело,
върху която знакът на мира беше избродиран с бял копринен конец.

„Мязаше на някакъв позъор“ — рече Фил. Малко бе прекалил с питиетата.

(Фил винаги се напиваше.)

Джери Гарсия пееше „С камиона по шосето“. Ебаси тъпнята!

„Това шибано говедо Томи! — провикна се Фил. — Да пием за него!“

Пихме за шибаното говедо.

„Не носеше специалната си значка“ — обади се Индиан Сконтрас.

Индиан членуваше в клуб „Уайлд-Стайн“.

Тогаваше знаеше всеки танц.

Сега продава застраховки в Бруър.

„Каза на майка си, че иска да го погребат със значката му.

Дърти лицемери!“

Успокоих го да не се тревожи:

„Майка му само я пъхна под жилетката му. Погледнах.“

Жилетката беше кожена, със сребърни копчета.

Томи си я купи на един хипарски събор.

Онзи ден бях с него. Имаше дъга и от един

високоговорител „Кенд Хийт“ пееха „Да се трудим заедно“.

„АЗ СЪМ РЕАЛЕН И ХОМОСЕКСУАЛЕН“ —
пишеше на значката, която

майка му скри под жилетката му.

„Не е трябвало да я мести — заяви Индиан
Сконтрас. —

Томи беше горд човек. Беше горд и с резбата си.“

Индиан Сконтрас плачеше.

Сега продава застраховки „Живот“ и има 3 дъщери.

Накрая излезе, че резбата му не е чак толкова
нестандартна, обаче

по мое мнение продаването на застраховки е
педерастка работа.

„Тя му беше майка — рекох — и му е целувала
раничките да оздравеят,

когато е бил малък.“

„Това какво общо има?“ — недоумяваше Индиан
Сконтрас.

„Шибаното говедо Томи! — провикна се Фил и
високо вдигна халбата си.

Наздраве за него!“

Вдигнахме наздравица за шибаното говедо.

Оттогава минаха четирийсет години.

Тази вечер се чудя колко ли хипита умряха през онези
мимолетни

блажени години.

Ще да са били доста. Просто статистика, братче.

И не говоря само за

!!ВОЙНАТА!!

Имаше автокатастрофи.

Свръхдоза хероин.

Плюс пиячка

сбивания в барове

чат-пат някое самоубийство

а, да — и левкемия.

Абе — обичайните заподозрени.
Колко са били погребани с хипарските си дрешки?
Този въпрос ме навестява в нощния шепот.
Навярно доста, въпреки че кратко беше
времето на тези щастливи копелдаци под слънцето.
Съборът им сега е под земята,
където те все още носят клоширани джинси и
ленти за чело
и плесен е плъзнала по широките ръкави на
психеделичните им ризи.

В онези тесни стаи косите им са сухи като метли,
но още дълги —
четирийсет години „Човешкият“ бръснар не ги е
докосвал.

Скреж не ги е посребрил.
Ами онези, които загинаха,
понесли плакати с надписа НЕ ПО ДЯВОЛИТЕ
НЯМА ДА ЗАМИНЕМ?

Ами момчето, загинало при пътна злополука и
погребано с лепенка

МАКАРТИ ПРЕЗИДЕНТ върху капака на ковчега си?
Ами момичето със звездите на челото си?
(Сега те са изпадали — предполагам — от сухата ѝ
като пергамент кожа.)

Те са войниците на любовта, които никога не
продаваха застраховки.

Те са модните икони, които никога не излязоха от
мода.

Понякога, нощем, си мисля за хипита, заспали в
земята.

Наздраве за Томи.

Пий за шибаното говедо.

На Д. Ф.

[1] Игра на думи с името на групата — *grateful* — благодарен, *dead* — мъртвец, мъртъв. — Б.пр. ↑

[2] Клуб към Мейнския университет, основан през 1973, кръстен на Оскар Уайлд и Гъртруд Стайн, целящ да изтъкне ролята на хомосексуалните в обществото. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.